

[Lenger]

konkrete konklusion, nemlig spørgsmålet om nedsættelse af udvalget. Det er i al almindelighed de spørgsmål, som er nævnt i rapporten, og dermed også, om der i al almindelighed, måske allerede i løbet af kort tid, skal laves en lovgivning på nogle af områderne. Jeg ved ikke, om det er korrekt forstået, men hvis det er, så vil jeg gerne sige tak til ministeren for det tilsagn.

Fru Addi Andersen fremførte det synspunkt, at det udelukkende er forældrene, der skal afgøre, om de vil have det barn, der har nogle bestemte egenskaber, som de har fået oplysning om. Det synspunkt kan man godt have, men så forstår jeg ikke, hvorfor man ikke også kan have det synspunkt, at forældrene også skal have ret til at vælge fra på grund af barnets køn. Når man én gang fra samfundets side har sagt: vi vil i hvert fald ikke fravælge på grund af barnets køn, så er man allerede i gang med at gribe ind i den personlige frihed, og jeg forstår ikke, hvorfor centrum-demokraterne vil sætte grænsen lige præcis dér. Dertil kommer, at jeg vil bestride, at det valg er reelt, fordi forældrene i valg-situationen ikke har så gode muligheder for, ofte endda ikke viden om, den støtte, de eventuelt vil kunne få til deres handicappede barn. De vil mange gange stå helt alene med byrden.

Endelig mener jeg ikke, at det udelukkende er et individuelt problem, men at det kan være et særdeles kollektivt problem, at teknologien anvendt på den måde afgørende påvirker vores alle sammens måde at tænke på og vores holdninger til de handicappede, som trods alt og under alle omstændigheder bliver født.

Jeg var ved at sige lige før, da min taletid udløb – det vil jeg gerne gøre færdig nu – at arvehygiejne ligger ikke så fjernt fra vores kultur, det ligger ikke så fjernt fra vores måde at tænke på. Det, jeg lige nåede at få sagt, var, at så sent som for få årtier siden var det faktisk kun en flok forkølede konservative, der tappert kæmpede imod de arvehygiejniske tendenser, der lå i befolkningen, og som lå her i folketinget, og som i praksis og oven i købet i visse love havde opbakning. Jeg vil slutte med at citere – for at udtrykke, hvordan tankegangen var for få årtier siden – fra det tidsskrift, der hedder Niche, årgang 5, 1984, nr. 2, side 86, hvor K. K. Steincke er givet for følgende:

»Hvis vi ikke fortsat skal udrede endda voksende udgifter til pladser, paladser, siger mange, for det tiltagende antal af åndssvage m.fl., medens de for landets velfærd værdifulde børn vokser op i barakker for ved deres uddannelses afslutning at kastes ud i arbejdsløshed og alskens moralsk fornedrelse, må vi tage skeen i den anden hånd og supplere vor sociallovgivning med en efter vor viden afpasset form for racehygiejne.«

Længere tilbage i vores kultur ligger disse tanker altså ikke. Derfor synes jeg, det er meget vigtigt at være opmærksom på perspektiverne også på den lange sigt i den udvikling, som er i gang.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg skal bare sige til hr. Lenger, at det er rigtigt forstået.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 30:

Forslag til folketingsbeslutning om en ambulancelov.

Af Lenger (VS) og Agerschou (SF) m.fl.
(Fremsat 30/10 84).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Ja, det er da noget forfærdeligt uvæsen, hvis der skulle være et område, der fungerede, uden at der er en eksakt lov for det, men